

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

## ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

**13 Αύγουστου 2006**  
**Κυριακή Θ' Ματθαίου (Ματθ. ιζ' 22-34)**

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, πλὴν τῶν ἄλλων θεμάτων, ποὺ θὰ μπορούσαν ν' ἀποτελέσουν τὴ βάση γιὰ ἀνάλυση καὶ διδασχὴ, ὑπάρχει καὶ τὸ θέμα τῆς προσευχῆς. Ὁ Χριστὸς, λέγει τὸ ἱερὸ κείμενο, «ἀφοῦ διέλυσε τὰ πλήθη ἀνέβηκε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ προσευχηθεῖ μόνος Του».

Μὲ τὴν κίνηση αὐτὴ ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει ὄχι τόσο τὸν τόπο, μὰ τὸν τρόπο τῆς προσευχῆς. Κι αὐτὸς ὁ τρόπος ὑπογραμμίζεται στὶς δύο μικρὲς λέξεις· «μόνος Του».

Τί σημαίνει ἄραγε τὸ «μόνος Του»; Μήπως ὅτι πῆγε μακριὰ ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς καὶ τὸν κόσμον καὶ ἔμεινε μόνος; Ἡ μήπως ἡ προσευχὴ εἶναι μιὰ πράξη προσωπικὴ καὶ τοποθετεῖται στὴν προσωπικὴ σχέση τοῦ προσευχομένου μὲ τὸ Θεό;

Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, πρόκειται γιὰ τὸ δεύτερο. Δηλαδή ἡ προσευχὴ εἶναι προσωπικὸς λόγος καὶ προσωπικὴ ἐνατένιση πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὴ δὲ ἡ προσωπικὴ στάση δὲν ὀρίζεται, μήτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τόπο, ἀν δηλαδή αὐτὸς εἶναι τὸ βουνὸ καὶ ἡ ἐρημιὰ ἢ ἡ πόλη ἢ ἡ πολυκοσμία.

Γιατὶ καὶ στὴ μιὰ περίπτωση καὶ στὴν ἄλλη, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσευχηθεῖ κλεινόμενος «στὸ ταμιεῖον» τῆς ὑπάρξεώς του. Καὶ ἐκεῖ βρίσκοντας τὸν ἑαυτόν του, τὸν τοποθετεῖ ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ διαλέγεται μαζί Του. Ἐτσι, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἄνθρωπο νὰ προσευχηθεῖ καὶ στὴν ἡσυχία του ἀλλὰ καὶ στὴ δουλειά του· στὸ σπίτι του κλεισμένος ἢ περπατώντας στὸ δρόμο.

Γιατί μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅταν τονίζει «συνεχῶς νὰ προσεύχεσθε». Πῶς ὅμως συνεχῶς; Νὰ στεκόμαστε διαβάζοντας συνεχῶς προσευχὲς ἢ νὰ ψελλίζουμε ὕμνους καὶ παρακλήσεις; Ἀπλά, κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή, ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε καὶ ὅ,τι κι ἂν κάνουμε, νὰ ἔχουμε τὴν ἐνθύμηση τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν θυμούμαστε συνεχῶς τὸ Θεό, τότε θὰ κάνουμε λιγότερα σφάλματα καὶ θάχουμε πρὸ λίγες πτώσεις καὶ ἀστοχίες.

Καὶ γιὰ βεβαιωθοῦμε καλύτερα γιὰ τὴν μεγάλη σημασία τοῦ τρόπου τῆς προσευχῆς καὶ ὄχι

τοῦ τόπου, ὁ Χριστός «συχνάκις προσήχετο καὶ μάλιστα ἐκτενῶς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του». Γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσευχὴ Του στὸ χῶρο τῆς Γεθησημανῆ ἐκεῖνο τὸ δραματικὸ βράδυ, εἶναι ἡ μόνη περίπτωση ποὺ ὁ Χριστὸς προσεύχεται κατὰ μόνας.

Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος σχολιάζει αὐτὴ τὴν τακτικὴ τοῦ Χριστοῦ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Χριστὸς γιὰ παιδαγωγικοὺς λόγους, διδάσκοντάς μας νὰ μὴν ἀναμιγνυόμαστε συνεχῶς μέσα στὸ πλῆθος, μήτε νὰ ἀποφεύγουμε τὸ πλῆθος πάντοτε, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ τὰ δύο, ἐναλλάσσοντας τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ πρεπούμενο».

Ὡστε ἡ προσευχὴ ἀποτελεῖ καθαρῶς προσωπικὸ γεγονός καὶ εἶναι ἓνας διάλογος μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Βάση δὲ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου εἶναι ἡ ἀγάπη. Κι ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μεταξὺ δύο ἀγαπωμένων ἀνθρώπων, ποὺ ἀναπτύσσεται μιὰ διαλεκτικὴ ἀγάπη καὶ ἀλληλοεμπιστοσύνη, ἔτσι γίνεται καὶ μὲ τὸ Θεό. Ἀγαπάμε τὸ Θεὸ καὶ Τὸν ἐμπιστεύομαστε. Γι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦμε, ὄχι μόνον νὰ εἶμαστε πάντα μαζί, ἀλλὰ καὶ νὰ διαλεγόμαστε μετ' Αὐτοῦ. Τότε ἡ προσευχὴ μας ἀνακουφίζει τὴν ὑπαρξὴ μας καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στὰ δικά μας αἰτήματα.

Γιατὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἀπαντᾷ κατὰ μυστικὸ καὶ θαυμαστὸ τρόπο, ἔτσι ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ προσευχομένου νὰ ἀγάλλεται καὶ νὰ γεμίζει αἰσιοδοξία καὶ χαρὰ. Μιὰ χαρὰ, ὄχι ὅπως οἱ ἄλλες, ποὺ παρέχουν τὰ ἐγκόσμια πράγματα, ἀλλὰ μιὰ χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ, ἐπειδὴ εἶναι μεγάλη καὶ βαθειά.

Ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνοντας στὸ ὄρος νὰ προσευχηθεῖ ὑπογραμμίζει ἀκόμη τὸ γεγονός πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀποφασίσει νὰ προσευχηθεῖ, πρέπει ν' ἀφήσει πίσω του κάθε ἐγκόσμια φροντίδα καὶ κάθε γῆινο βᾶρος. Μόνος καὶ ἔξω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ προσευχηθεῖ, γιὰ νὰ ἐλπίζει πὼς θὰ εἰσακουστεῖ ἀπὸ τὸ Θεό. Εἶδεμῆ, ἐὰν ἔλθει στὴν προσευχὴ μὲ τὰ βάρη, τὰ ἄγχη καὶ τὶς φροντίδες τοῦ κόσμου, μάταια θὰ τὸ κάνει, γιατί ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀπολαύσει αὐτὴ τὴν συγκλονιστικὴ σχέση του μὲ τὸ Θεό.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴ νομίσουμε πὼς μποροῦμε νὰ προσευχόμαστε στὸ Θεὸ κολλημένοι στὰ γῆινα πράγματα καὶ φορτωμένοι τὰ ἐγκόσμια βάρη. Μήτε μποροῦμε νὰ τὸ πράξουμε δίχως νὰ ἔχουμε γνωρίσει τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ ἔχουμε μείνει μόνοι.

Ὅταν σκορπίζουμε τὶς ὑπάρξεις μας στὰ καθημερινά· ὅταν χανόμαστε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· ὅταν ἔχουμε χάσει τὴν ἰσορροπία ἐντὸς μας, τότε σὲ ποιά βάση καὶ μὲ ποιὸν νὰ μιλήσει ὁ Θεός; Ποῦ θὰ μᾶς βρεῖ; Καὶ πὼς θὰ ἀνοίξει τὴν καρδιά μας, ὅταν ἐμεῖς γιὰ ἄλλα πασχίζουμε;

Νὰ θυμηθοῦμε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, πὼς, ὅταν προσευχόμαστε, πρέπει νὰ κλειστοῦμε στὸν

ἑαυτόν μας· νὰ βροῦμε τὸ χαμένο ἑαυτόν μας· νὰ ἀγαπήσουμε καὶ νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸ Θεό.  
Ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε, εἴτε στὴν ἐρημιὰ εἴτε στὸν κόσμον. Καὶ τότε ὁ Θεὸς θ' ἀνοίξει ἕνα  
παράθυρον μέσα μας, γιὰ νὰ ἀπλώσει τὸ φῶς Του, νὰ γλυκάνει τὶς καρδιές μας καὶ νὰ  
στηρίξει τὶς ὑπάρξεις μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]